

[Glistrup.]

For at kunne gøre det på forsvarlig måde er det nødvendigt, at man har den fornødne tid til roligt at gennemgå materialet, overveje argumenterne for og imod de løsninger, som kan komme på tale, drøfte dem både med gruppefæller og med andre her i parlamentet, simpelt hen for at være med til at forme løsningerne på den bedst mulige måde.

Og ikke mindst, men først og sidst er det nødvendigt, at man holder kontakten til den befolkning, der er vores alle sammens arbejdsgiver, for at følge med i de strømninger, der rører sig om spørgsmålene ude i befolkningen og for omvendt at kunne meddele de synspunkter, de meninger, man har under dannelse.

Alt dette er særdeles tidkrævende. Mindre tidkrævende bliver det ikke, når man af en vælgergruppe og en folketingsgruppe er blevet betroet hvervet at være den i vidt omfang koordinerende kraft, som ønskes udspurgt i alle de forskellige spørgsmål, som kommer frem til drøftelse, og når man står i et parti, der er nyt og på vej til at opbygge en ny ideologi.

Det turde vist være åbenbart for enhver med det mindste kendskab til arbejdsforholdene herinde, at det vil være plat umuligt rent fysisk at forene både at skulle opfylde disse krav så godt, man nu menneskeligt evner det, og så samtidig skulle ofre de kræfter, der skal til, hvis man skal forsvare sig over for det bjerg af dokumenter, foreløbig 50.000 sider, som man for millionvis af skatteyderkroner har fået stablet op til den anklage, man har fabrikeret imod mig.

Man må simpelt hen træffe et valg. Skal man foretrække at gøre forsvaret rimeligt, skal man koncentrere sin tid og sine kræfter om det, eller skal man koncentrere sin tid og sine kræfter om det, som nogle vælgere, tør jeg i hvert tilfælde sige — ikke så få, tør jeg måske være så ubeskedent at tilføje — har bedt mig om at udføre herinde? Her må man som så ofte vælge på grundlag af arbejdsopgavernes vigtighed. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil kunne fortænke mig i, at det valg, som jeg har truffet, og det valg, som vil blive mit i den kommende tid, ikke vil blive overensstemmende med dem, der nu om et øjeblik stiller sig op og stemmer ja i

den forhåbning, at så vil man meget hurtigt kunne undgå at se mig herinde og undgå at have min måde at påvirke begivenhederne på til at spille ind herinde. Mit valg — og et valg bliver det nødvendigt at træffe, når man udsættes for en sådan forfølgelse, som der her er tale om — vil blive det, at jeg vil forsøge at gøre mit folketingsarbejde så længe, der overhovedet er nogen som helst fysisk mulighed for det, og det vil i enhver henseende gå forud for denne retssag, som er stablet op.

Det er jo en sag, som har givet sig mange besynderlige udslag. Senest er der sket det, som vist aldrig er set før, at rigsadvokaten begynder at skrive en lang artikel, hvor han støtter de af hr. Schlüter og flere medlemmer herindefra, bl. a. af statsministeren, anførte synspunkter om sagens nærmere forløb som en rent juridisk affære.

Rigsadvokaten havde stort set 3 argumenter. For det første anførte han helt på linje med ordføreren for venstresocialisterne her i dag, at han mente, der var tale om en berigelse og om at hjælpe og gavne de velhavende. Tværtimod, hvis rigsadvokaten havde kendt noget til de sagsakter, på grundlag af hvilke han så forhastet ved bededagskrisens udløsning udfærdigede et anklageskrift, ja, så havde han også vidst, at det, der er det karakteristiske, det er netop ikke pengeindtjening, hverken for mit vedkommende eller for de klienter, der har været tale om at hjælpe. Der er tværtimod tale om at påvise, at alle i dette land kan undgå det umådelig dårlige skattesystem, som vi har her.

Det andet argument var, at rigsadvokaten ville rette fremskridtsmand for embedsmand, idet han henviser til: ja men der har jo ligget selvangivelser tilbage fra 1964, længe før hr. Glistrup viste sig i Focusudsendelsen. Derfor må dette være noget, som ikke har med politik at gøre. Men rigsadvokaten vil vide, at disse selvangivelser har været gennemrøntgenanalyseret af embedsmænd den ene efter den anden, og ingen har drømt om at gøre noget som helst strafbart ud af det, før rigsadvokaten træffer sin beslutning engang her i 1974 og vi den 17. maj 1974 får at vide, at disse forhold tilbage fra 1960erne nu drages ind i sagen som noget, der nu skal kriminaliseres. Der er ikke